

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑξάμηνος 4,50

Τρίμηνος 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἑξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ φρ. 10.—

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ · ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15, Ἑξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λπ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰανουαρίου 1918

Ἔτος 40όν.—Ἀριθ. 8

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Σὲ λίγο ὁ μηχανικός ἐπρόσθεσε :

—Ἐγὼ ὅμως θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχαμε τὸν «Καλότυχο» πὶο κοντά μας, γιὰ νὰ τὸν ἐπιθλέπουμε πάντα. Ἀργότερα, ὅταν θάχουμε καιρὸ, πρέπει νὰ τοῦ φτειάσουμε ἐδῶ ἓνα λιμανάκι.

—Δαμπρά! ἐφώναζε ὁ Πέγκροφ κατενθουσιασμένος. Ἐνα λιμανάκι, μὲ τὸ φάρο του, μὲ τὸ μῶλό του, μὲ τὴ δεξαμενούλα του, μὲ ὅλα! Μὲ σᾶς, κύριε Σμιθ, καὶ τί δὲν εἶνε εὐκαλο!...

—Ναί, ἀγαπητέ μου Πέγκροφ, ἀλλὰ ὅταν μὲ βοηθῆς καὶ σύ. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι τὰ τρία τέταρτα κάθε ἐργασίας, ἐσὺ τὰ κάνεις.

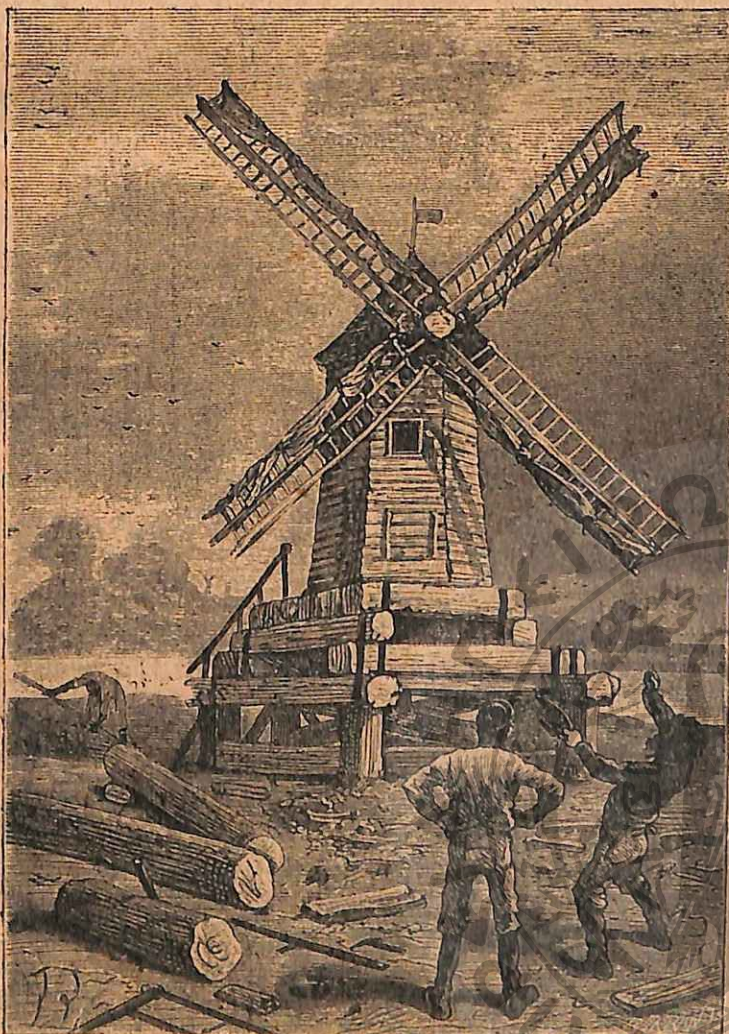
Ὁ Πέγκροφ λοιπὸν κι' ὁ Χάρμπερτ ξαναμπήκαν στὸν «Καλότυχο», σήκωσαν τὴν ἀγκυρά, ἀνοῖξαν τὸ πανὶ κι' ἐξελίγησαν γιὰ τὸ Ἀθονόχι καὶ τὸ Πόρτο-Μπαλλόνι. Ὑστερ' ἀπὸ δύο ὥρες, τὸ πράγματι καίτοι ξεκουράζονταν στὰ ἤτυχα νερά τοῦ μικροῦ λιμανιοῦ.

Τῆς πρώτης ἡμέρας ποὺ πέρασε ὁ ἀγνωστος στὸ Γρανίτινο Παλάτι, εἰδείξε τάχα καθόλου ὅτι ἡ ἀγρία τοῦ φύσις ἀρχισε ν' ἀλλάζῃ; Στὴ σκότι-σμένη τοῦ διάνοια, ἐλαμψε κάποτε ζωηρότερο φῶς; Ἡ ψυχὴ, τέλος πάντων, ξαναγύριζε 'ς ἐκεῖνο τὸ σῶμα;

Ναί, βεβαίως! Καὶ τόσο πολὺ μάλιστα, ὥστε ὁ Κύρος Σμιθ κι' ὁ Γεδεὼν

ἀρχισαν ν' ἀμφιβάλλουν ἂν ἡ διάνοια ἐκείνη εἶχε θυσηθῇ ποτὲ ἐντελῶς!

Στὴν ἀρχή, συνειθισμένος στὸ ὑπαίθρο, στὴν ἀπεριόριστη ἐκείνη ἐλευθερίᾳ ποὺ χαίρουσαν στὴ νῆσο Θαδῶρ, ὁ ἀγνωστος εἶχε δειξῇ στενοχώρια, θυμὸ, λύπη, ἀπελπισία, τόσο ποὺ εἶχαν φοβηθῇ μήπως ἐπε-φτε καμμιά ὥρα στ' ἀκρογιάλι, ἀπὸ κανέ-να παράθυρο τοῦ Γρανιτινοῦ Παλατιοῦ.

«Ὁ Πέγκροφ ἦτο καταγοητευμένος μὲ τὸ ἔργο του...»

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως τοῦ πέρασε, ἡσύχασε.

Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ τὸν ἔχουν ἐλεύθερο καὶ νὰ ἐλπίζουν πολὺ. Τὸ πῶς εὐχάριστο σύμπτωμα ἦταν, ὅτι ὁ ἀγνωστος ἀρχισε νὰ ξεχνᾷ τὰ σαρκοβόρα τοῦ ἐνστι-κτα. Τὸ ψημένον κρέας δὲν τοῦ προξενούσε πιά τὴν ἀπέχθεια, ποὺ εἶχε δειξῇ ὅταν τὸν πῆραν στὸν «Καλότυχο». Τώρα ἔτρωγε μ' εὐχαρίστησι σχεδὸν ὅτι τοῦ ἔδιναν ἀπὸ τὴν κουζίνα τοῦ Γρανιτινοῦ Παλατιοῦ.

Ὁ Κύρος Σμιθ ἐπωφελή-θηκε ἀπὸ ἓνα βαθὺ τοῦ ὕπνο, γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ λίγο τὰ πε-ριποιήτα ἐκεῖνα μαλλιά καὶ γένεια, ποὺ ἐτχημάτιζαν σὰν μιὰ χαίτη καὶ τοῦ ἔκαναν τόσο ἀγρία τὴν ὄψι. Τοῦ ἔ-βγαλαν ἐπίσης τὸ κουρέλι ποὺ φοροῦσε στὴ μέση του καὶ τὸν ἐντύσαν πῶς ἀνθρω-πινά. Ἔτσι ὁ ἀγριάνθρωπος ξανάπαιρνε σιγὰ-σιγὰ μορφή ἡμερωμένου ἀνθρώπου· τὰ μάτια τοῦ μάλιστα ἀρχισαν νὰ γίνωνται γλυκύτερα. Ἐ-βλαπες τώρα φανερά, ὅτι ἄλ-λοτε ποὺ τὴν τὸ λο-γικό, ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀ-γνωστοῦ ἐκείνου θὰ ἦταν κι' ἀρκετὰ εὐμορφῇ.

Κάθε μέρα, ὁ Κύρος Σμιθ θεωροῦσε καθήκον τοῦ νὰ περνᾷ λίγες ὥρες μαζί του. Πήγαινε κι' ἐργάζονταν κον-τά του, πολλὰς καὶ διάφορες ἐργασίες, ὥστε νὰ τοῦ κι-νήτῃ, ἂν ἦταν δυνατόν, τὴν προσοχή. Ποῖος ξέρε! Μιὰ σπῖθα θὰ ἔφθανε ἴσως γιὰ νὰ ξανανάψῃ ἐκείνη ἡ ψυχὴ· μιὰ ἀνάμνησις, ποὺ θὰ δια-περνοῦσε τὸ μυαλό του, μπο-ρεῖ νάταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τοῦ ξαναφέρῃ τὸ λογικόν. Αὐτὸ δὲν φάνηκε στὸν «Καλότυχο», τὴν ὥρα τῆς τρικυμίας;

Ο μηχανικός δεν παρέλειπε ακόμα και να μιλή δυνατά, με την ελπίδα να εισχωρήσει στα βάθη της κοιμισμένης εκείνης ψυχής, όχι μόνο από τα όπτικα όργανα του σώματος, αλλά κι από τα ακουστικά. Πολλές φορές έπαιρνε βοήθη από αυτή την προσπάθεια και κάποιον από τους συντρόφους του. Άλλοτε πάλι μιλούσαν εκεί όλοι και συνομιλούσαν δυνατά, για ναυτικά προπάντων πράγματα, που μπορούσε να ενδιαφέρουν περισσότερο τον πρώην ναυτικό... Καμμία φορά, ο άγνωστος έφαινετο να να έπρόσπεχε στα λόγια τους κι οι άποικοι έσχημάτιζαν την πεποίθησή, ότι τα μισοκαταλάβαινε. Καμμία φορά πάλι η θλιμμένη έκφραση του προσώπου του έδειχνε, ότι ο άνθρωπος από μέσα του υπέφερε, πονούσε. Δεν τους μιλούσε όμως καθόλου, αν και μερικές φορές τους έφαινετο, ότι τα λόγια ήταν έτοιμα να πεταχθούν από το στόμα του.

Όπωςδήποτε, ο δυστυχισμένος άνθρωπος ήταν ήτυχος τώρα και μελαγχολικός. Άλλα μήπως ή ησυχία του ήταν φαινομενική; Μήπως η μελαγχολία του ήταν αποτέλεσμα του περιορισμού του; Ποιος ξέρει! Ένα μόνο έφαινετο βέβαιο: "Οτι τώρα που ζούσε με ανθρώπους που τον έπεριποιούντο, τον έτρεφαν, τον έντυναν, ώστε να μην έχει καμμία ανάγκη" τώρα που έδλεπε λίγα σχετικά πράγματα και σε χώρο περιορισμένο, ή φύσις του θάλλαζε. Θα ξαναγίνονταν όμως εκείνος που ήταν, ή μάλλον θα παρουσιάζονταν ένας άλλος, καινούργιος άνθρωπος, γιατί ο πρώτος είχε χαθεί για πάντα; Δεν ήταν σαν ένα άγριο ζώο, που το παίρνει κανείς στο σπίτι του και σιγά-σιγά το εξημερώνει;

Αυτό το πρόβλημα απασχολούσε τον Κύρο Σμίθ, που επιθυμούσε πολύ να το λύσει γρήγορα, περίμενε όμως με υπομονή να ξεχυρίσει μονάχος του ο άρρωστος. Γιατί για τον Κύρο Σμίθ ο άγνωστος τώρα ναυαγός δεν ήταν παρα ένας άρρωστος. Θα τον έδλεπε ποτέ στο στάδιο της αναρρώσεως;

Οι άποικοι παρακολουθούσαν με αληθινή συγκίνηση όλες της της θεραπείας, που είχαν αναλάβει ο Κύρος Σμίθ. Τον βοηθούσαν επίσης στο φιλότιμο αυτό έργο και όλοι, εκτός ίσως από το δούλο Πέγκροφ, συμμερίζονταν την ελπίδα και την πεποίθησή του.

Η ησυχία του άγνωστου ήταν βαθειά κι αδιατάρακτη. Προς τον μηχανικό, που ύφιστο έλθενα την έπιρρόή του, άρχισε να δείχνει κάποια συμπάθεια. Ο Κύρος Σμίθ αποφάσισε λοιπόν να τον δοκιμάσει. Το πείραμα θα έγινε το 'ς άλλο μέρος, μπροστά στον απέραντο εκείνον ωκεανό, που τα μάτια του ήταν τόσο συνειθισμένα να τον κυττάζουν, απέξω από τα δάση, που θα του θύμιζαν ίσως εκείνα όπου είχε ζήσει τόσα χρόνια!

—Μ' αν τον αφήσουμε ελεύθερο, είπε

ο Γεδεών Σπίλεττ, δεν υπάρχει φόβος να μιά φύγη;

—Πείραμα θα κάμουμε! αποκρίθηκε ο μηχανικός.

—Δε βαρύνετε! Έκαμε ο Πέγκροφ. Μόλις βρεθίξω, θα το βάλω στα πόδια και τρέχα πιάς τον!

—Δεν το πιστεύω! αποκρίθηκε ο Κύρος Σμίθ.

—Ας δοκιμάσουμε! Έκαμε ο δημοσιογράφος.

Η ημέρα εκείνη ήταν η 30 'Οκτωβρίου έπομένως, έννια ημέρες είχε φυλακισμένος στο Γρανίτινο Παλάτι ο ναυαγός της νήσου Θαδώρα. Έκανε ζήτη ένας λαμπρός ήλιος έτόξευε της ακτίνες του στο νησί.

Ο Κύρος Σμίθ κι ο Πέγκροφ πήγαν στην κάμαρα του άγνωστου. Τον βρήκαν ξαπλωμένο κοντά στο παράθυρο, να κυττάζει τον ουρανό.

—Έλα, φίλε μου, του είπε ο μηχανικός.

Εκείνος σηκώθηκε άμέσως. Το βλέμμα του προσηλώθηκε στον Κύρο Σμίθ και τον ακολουθούσε, ενώ ο ναυτης πήγαινε κατόπι τους, όχι και με τόσο πεποίθησι στην έπιτυχία του πειράματος.

Όταν έφθασαν στην πόρτα, ο Κύρος Σμίθ κι ο Πέγκροφ τον έβαλαν στον άνελκυστήρα, ενώ ο Νάθ, ο Χάρμπερτ κι ο Γεδεών Σπίλεττ τους περίμεναν κάτω. Το καλάθι κατέθηκε και σε λίγο όλοι ήταν μαζεμένοι στην άρογιαλιά.

Οι άποικοι άπομακρύνθηκαν από τον άγνωστο, για να του άφισουν κάποια ελευθερία. Τον είδαν τότε να κάνει λίγα βήματα προς τη θάλασσα. Τα μάτια του έλαμπαν με μεγάλη ζωρότητα, άλλα δεν έδειξε καμμία διάθεσι να φύγη. Κυττάζε τα μικρά κύματα που έσπαζαν στο νησάκι της Σωτηρίας κι έρχονταν να ξεψυχήσουν στην άμμουδιά.

—Από 'δω δεν βλέπει παρά θάλασσα, κι αυτή δεν του έμπνέει την έπιθυμία να φύγη, παρατήρησε ο Γεδεών Σπίλεττ.

—Ναί, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμίθ. πρέπει να τον πάμε στην Τερψιθέα, να ιδί το δάτος. Από κει θα καταλάβουμε καλύτερα της διαθέσεις του.

—Κι ούτε φοβόμαστε να φύγη, έπρόσθεσε ο Νάθ, γιατί τα είναι σηκωμένα.

—Αυτός, έκαμε ο Πέγκροφ. Μ' ένα πήδημα μόνο θα μπορούσε να περάσει ένα ρεμματάκι σαν την Γλυκερίνα!

—Να ιδούμε! αποκρίθηκε μόνο ο Κύρος Σμίθ, που δεν έβγαζε πιά τα μάτια από τον άρρωστον του.

Τον πήγαν ως το στόμιο της Ευχαριστίας κι από εκεί τον ανέβασαν στην Τερψιθέα.

Αμα έφθασαν στο μέρος όπου ύφωνοντο τα πρώτα ώριμα δένδρα του δάτους, που τα φυλλάδια τους έσειοντο έλαφρά

από την αύρα, ο άγνωστος στάθηκε, σα νόθελε απόλαυση τη διαπεραστική μυρωδιά που γέμιζε την ατμόσφαιρα, κι ένας βαθύς στεναγμός έξέφυγε από το στήθος του.

Οι άποικοι έστέκοντο από πίσω του, για να τον κρατήσουν, αν έκανε να φύγη. Και πραγματικώς, ο δυστυχισμένος άνθρωπος έτοιμάστηκε μια στιγμή να πηδήσει το ποταμάκι που τον έχωριζε από το δάτος. Μια στιγμή, τα πόδια του τεντώθηκαν σαν έλατήρια. Άλλα σχεδόν άμέσως όπισθοχώρησε, μισόπεσε, χάρω κι ένα χοντρό δάκρυ εκύλησε από τα μάτια του.

—Α! έφώναξε ο Κύρος Σμίθ κλαίς; ξαναγίνεις λοιπόν άνθρωπος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Μυστήριο που πρέπει να διαφωτισθί—
Τα πρώτα λόγια του άγνωστου.—
Δώδεκα χρόνια στο νησάκι! —Όμο—
λογίες που ξεφεύγουν.— Η εξαφάνι—
σις.—Πεποίθησις του Κύρου Σμίθ.—
Κατασκευή άνεμομύλου.— Το πρώτο φωμί.—Τα τίμια χέρια!

Ναί! ο δυστυχισμένος άνθρωπος έκλαψε! Ποιος ξέρει ποιά ανάμνησις είχε διαπεράσει το νου του μπροστά 'ς εκείνο το δάτος, και ξαναγίνονταν άνθρωπος με τα δάκρυα, όπως είχε 'πή κι' ο Κύρος Σμίθ!..

Τον άφισαν, στ' όροπέδιο κι' άπομακρύνθηκαν πάλι, για να αίσθάνεται τον έαυτό του ελεύθερο. Άλλα ούτε τότε δεν έσκέφη καθόλου να έπωρελήθι για να τους φύγη, κι' ο Κύρος Σμίθ είπε σε λίγο να τον γυρίσουν στο Γρανίτινο Παλάτι. Δυό μέρες ύστερ' απ' αυτή τη σκηνή, ο άγνωστος έδειξε διαθέσεις να αναμιχθί στη ζωή των άποίκων. Ήταν πιά φανερό, ότι τους άκουγε, τους έννουσε, έπέμενε όμως να μη θέλι να τους μιλή, μολονότι θα μπορούσε, γιατί ένα βράδυ, ο Πέγκροφ, που είχε κολλήσει ταυτί 'ς την πόρτα της κάμαράς του, τον άκουσε να λέη μονάχος:

—"Οχι! έδω έγώ!...Ποτέ!...

Ο νύχτης άνακόινωσε αυτά τα λόγια στους συντρόφους του.

—Κάποιο θλιβερό μυστήριο είν' έδω! είπε ο Κύρος Σμίθ.

Έν τούτοις ο άγνωστος είχε άρχισι, να μεταχειρίζεται τα κηπουρικά έργα—λεϊακ' έδούλευε τώρα στον λαχανόκηπο. Όταν σταματούσε την εργασία, —που συνέβαινε συχνά,—τότε κάθονταν άμιλητος, σκεπτικός, σκεπτικισμένος στον έαυτό του. Άλλα κατά σύστασι του μηχανικού, οι άποικοι έστέκοντο τον ρεμβασμό του και τον άφιναν ήσυχο. Άν τον έπλησίαζε κανείς, ο άγνωστος όπισθοχωρούσε. Συχνά πάλι το στήθος του έφούσκωνε από λυγμούς και τα μάτια του γέμιζαν δάκρυα.

Τι να τον έθλιβε άρά γε έτσι; Καμμία τύφλις; Καθόλου άπίθανο. Και μια μέρα, ο Γεδεών Σπίλεττ είπε:

—Για να μη μās μιλή αυτός, σημαίνει πως θα είχε πολύ σοβαρά πράγματα να μās πη!

Άλλα έσπευ ναχουν υπομονή και να περιμένουν. Ύστερ' από λίγες ημέρες, στις 3 Νοεμβρίου, εκεί που ο άγνωστος εργάζετο στ' όροπέδιο και μια στιγμή, άφινων το λισγάσι του χάρω, είχε σταθή κατά τη συνήθειά του βαθυσύλλογισμένος, ο Κύρος Σμίθ, που τον κατασκόπευε, είδε πάλι στα μάτια του δάκρυα. Ακατανίκητος οίκτος τον έφερε κοντά του. Του άγγιξε τον ώμο σιγά και του είπε γλυκά:

—Φίλε μου;...

Το βλέμμα του άγνωστου προσπάθησε να τον άποφύγη. Ο Κύρος Σμίθ έκαμε να του πιάση το χέρι, κι' εκείνος όπισθοχώρησε ζωηρά.

—Φίλε μου, του είπε πάλι ο Κύρος Σμίθ μ' έντονότερη φωνή: κυττάξέ με! το θέλω!

Ο άγνωστος δεν μπόρεσε πιά νάντισαθί. Κυττάξε στα μάτια τον μηχανικό και στάθηκε να τον κυττάζει σα μαγνητισμένος.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΛΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Αγαπητοί μου,

ΛΙΠΟΙΑ από της ήμερες αυτές, μ' έκαμε να διασκεδάσω, να γελάσω αν θέλετε, με την τρέλλα της, έννοω με την ατμοσφαιρική της άσταςία. Πότε έβρεχε, πότε είχε ήλιο, πότε φυσούσε, πότε ήταν χαλτήνη και χαρά Θε-

ού. Μια στιγμή σκεπάζονταν όλος ο ουρανός με πυκνά σύννεφα κι' άρχιζε μια ραγδαία βροχή, που την έδερνε κη-όλα ένας άέρας δυνατός. Την άλλη στιγμή έξάνοιγε, έπαυε ή βροχή, έφευγε κι' ο άέρας. Την περισσότερη ώρα, μόνον ο μισός ουρανός ήταν σκεπασμένος κι' έβρεχε άπάνω στη μισή πόλι. Τάλλο μισό είχε αίθρα. Άλλα το σκοτεινιασμένο μέρος, το βροχούμενο, πότε ήταν κατά το βοριά, πότε κατά τον νοτιά, πότε κατά την άνατολή και πότε κατά τη δύσι! Σύννεφα κι' ήλιος έπαιζαν όλημερίς το κρυπτούλακι. Ήταν στιγμές που έβρεχε και με ήλιο. Άλλες στιγμές φυσούσε και χωρίς σύννεφα, ή τουλάχιστο έτσι ένόμιζες, γιατί ήταν τόσο άραιά, ώστε φάνονταν από μέσα το γαλάζιο του ουρανού. Τάπόγεμα, κατά τον βοριά, άπάνω απ' την Πεντέλη, φάνηκε κι'

ένα πελώριο, τεράστιο, λαμπρόχρωμο ούρανο Τόξο, απ' τα ωραιότερα που είδα στη ζωή μου.

Το βράδυ, τα τρέλλα παιχνίδια των σύννεφων με τον ήλιο έσκακούθησαν τα ίδια και με το φεγγάρι. Κι' είχε ένα θαυμάσιο μισοφέγγαρο εκείνο το βράδυ, που πότε παρουσιάζονταν, κάωντας νάστραφη με της ακτίνες του ή βρεμμένη πόλι, πότε κρύβονταν βαθειά, άφινοντας ούρανο και γή στο πιο μαυρόσκοτάδι. Τελοςπάντων, δεν θυμάμαι να είδα τρελλότερη μέρα! Πάλευε μ' όλους τους καιρούς, γύριζε τον άνεμο—δείκτη από το πρῶτ' ως τα μεσάνυχτα, κι' ήταν πότε γλυκειά και πότε παγωμένη, πότε σταχητή και πότε χροσγάλαχη, πότε χειμωνιάτικη και πότε ανοιξιάτικη. Το πρῶτ' που πήγα στο μαθημά μου, στην Ακαδημία, είχα ήλιο κι' έκαμα ένα ώρατο περίπατο. Το μεσημέρι που γύρισα, είχα με άερα κι' έφθασα σπίτι μουσκέδι. Τάπόγεμα ξαναβγήκα με ψιγάλα και ξαναγύρισα με καπακλυσμό. Το βράδυ—βράδυ πήγα στο Θέατρο στα σκοτεινά, με βροχή, και γύρισα με το θελκτικώτερο φεγγαράκι! Για ένα μόνο πράγμα άπορούσα όλη την πολύτροπη αυτή ημέρα: πως δεν έπεσαν και χιόνια, να παγώσουμε, για να φυσήση ύστερα και λίβας, να ψηθούμε...

Η αλήθεια είναι: ότι τέτοιες τρελλές ήμέρες, με τέτοια άπάνω—κάτω άτταςία, δεν είναι σπάνιες στο κλίμα μας. Της έχουμε συνηθισι και δεν μās κάνουν τόση έντύπωση, παρά όταν ή τρέλλα τους φθάνη πιά στο κατακόρυφο, όπως προχθές. Οι ξένοι μας όμως άπορούν και δυσκολεύονται πολύ. Συνειθισμένοι απ' άλλου, που κάνει ή χειμῶνα—χειμῶνα ή καλοκαίρι—καλοκαίρι, τα χάνουν βέβαια 'ς ένα τόπο, που ο Δεκέμβρης είναι πολλές φορές σαν Άπρίλη, ή ο Αύγουστος σαν Γενάρη, και που την ίδια μέρα, το πρῶτ' μπορεί νανε χειμῶνας, το μεσημέρι θιινόπωρο και το βράδυ καλοκαίρι! Δεν ξέρει κανείς πως να ντυθί, τί μέτρα να πάρη, πως να ντυθί σε μία ατμόσφαιρα που αλλάζει: έτσι συχνά κι' άπότομα. Άλλ' αυτό είναι το λιγώτερο. Έδω παρουσιάζεται ένα ζήτημα πολύ πιο σοβαρό: Είναι ασίγνωστο, ότι το κλίμα έχει μεγάλη επίδρασι στη διαμόρφωσι του ανθρώπου. Όχι μόνο στη σωματική, άλλα και στην ψυχική, στον χαρακτήρα. Αυτή λοιπόν ή άσταςία του δικού μας κλίματος, στην Ελλάδα όλη, άλλα προπάντων στην Αττική, δεν μπορεί ναχη έλευθρία επίδρασι 'ς τους ανθρώπους; Δεν πρέπει νανε κι' αυτοί άσται, εύμετάβολοι, πολύτροποι, τρελλοί—τσικι, όπως και το κλίμα που ζούν;

Δεν μπορούμε να το κρύψουμε: όλ' αυτά τα γνωρίσματα τάχει ο χαρακτήρας του Αθηναίου και του Ρωμηού γενικά! Δεν είναι ντυθρός, μονοκόμματος, σταθερός, έλόσιος, βαρύς, όπως άλλων λαών, που ζούν σε κλίματα διαφορετικά, λιγώτερο άσται. Άλλα τί σημαίνει; Τα γνωρίσματα αυτά είναι τάχα κι' έλαττώματα, που να τον κάνουν κατώτερο από τους ανθρώπους των πιο σταθερών κλιμάτων; Δεν το πιστεύω!... Η έπιτέλους, αν είναι κι' έλαττώματα, τα ίδια δεν είχαν κι' οι άρχαίοι Αθηναίοι, που αναδείχθηκαν όμως ο πιο μεγάλος και πολιτισμένος λαός του άρχαίου κόσμου; Και δεν μπορεί παρά να τα είχαν, αφού το κλίμα τους μόρφωνε κι' αυτούς σωματικά και ψυχικά, —το ίδιο λέγω, γιατί όλες ή παρατηρήσεις των σοφών συμφωνούν ότι το κλίμα της Αττικής δεν άλλαξε παρά έλάχιστα, ή και καθόλου, από την κλασσική εποχή.

Το συμπέρασμα είναι, ότι αν σήμερα δεν είμαστε ο πιο μεγάλος και ο πιο πολιτισμένος λαός του κόσμου, δεν μās φταίει βέβαια το κλίμα. Κι' ούτε αυτό πάλι θα μās έμποδισι να γίνουμε μια μέρα. Άπεναντίας, όταν θα συντρέχουν κι' ή άλλες συνθήκες, που έξαρτώνται περισσότερο από μās, το κλίμα αυτό θα μās βοηθήσει, γιατί, από άλλη έποψι, είναι ένα θαυμάσιο κλίμα, κι' αν δίνη και κάποια έλαττώματα, δίνει όμως και πολλά πρῶτεραματα που, με την ψυχή των Μαραθωνομάχων, των άρχαίων μας Ποιητών, Φιλοσόφων και Καλλιτεχνών, δεν είν' εύκολο να τάχουν άλλοι λαοί...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

“ΚΛΕΙΣΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ.”

ΓΟ μεγάλος ποιητής της «Γαλήνης», των «Ασπράντων» και των «Φωτεινών Σκουταδιών», ο κ. Γεώργιος Δροσίνης, έξέδωσε φέτος και άλλην θαυμάσιαν συλλογήν ποιημάτων με τον τίτλον «Κλειστά Βλέφαρα». Κλειστά βλέφαρα, διότι όπως σημειώνει χωριστά ο ίδιος ο ποιητής: «...ότι δεν βλέπουν άνοιχτά, βλέπουν κλειστά τα μάτια...». Και αυτό βέβαια άρκεί διά να έννοη κανείς και την έννοιαν του τίτλου και το είδος των ποιημάτων της νέας αυτής συλλογής. Είναι ένας πολυτέλειτος τόμος από διακόσιες περίπου σελίδας, του έκδοτου κ. Σιδέρη. Από αυτόν άποσπώμεν το κατωτέρω χαρακτηριστικόν ποίημα, το όποιον προτάσσεται ως πρόλογος.—Σ. τ. Δ.]

Με το ξημέρωμα της νύχτης κίνησα
Για της ζωής τη χειροσωμένη χώρα,
Τὸν χερσόν αἶμα μου ώρῶσα, έσπειρα,
Τὸν χερσόν αἶμα μου ώρῶσα, έσπειρα,
Και με το βράδυαμα γυρίζω τώρα.

Πονεμένο το κορμί μου,—ἀπ' τὸν κάματο
Αντισμένα τα γόνατά μου,—ή ὄψι
Φορημένη ἀπ' τὰ λιοπύρια κι' ἀνεμόδαρη—
Τὰ χέρια μου τὸ δρεπάνι έχει κορη.

Μ' ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ὀρθὸ ψηλά κι' ἀλύγιστο,
Πρὸς τὰστρα ἀναστύλων το κεφάλι,
Κρατώντας,—θεϊκή εὐλογία τῶν κόπων
Μου,—
Δεμάτι χροιά στάχνα στην ἀγκάλη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Πονεμένο το κορμί μου,—ἀπ' τὸν κάματο
Αντισμένα τα γόνατά μου,—ή ὄψι
Φορημένη ἀπ' τὰ λιοπύρια κι' ἀνεμόδαρη—
Τὰ χέρια μου τὸ δρεπάνι έχει κορη.

Μ' ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ὀρθὸ ψηλά κι' ἀλύγιστο,
Πρὸς τὰστρα ἀναστύλων το κεφάλι,
Κρατώντας,—θεϊκή εὐλογία τῶν κόπων
Μου,—
Δεμάτι χροιά στάχνα στην ἀγκάλη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Πονεμένο το κορμί μου,—ἀπ' τὸν κάματο
Αντισμένα τα γόνατά μου,—ή ὄψι
Φορημένη ἀπ' τὰ λιοπύρια κι' ἀνεμόδαρη—
Τὰ χέρια μου τὸ δρεπάνι έχει κορη.

Μ' ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ὀρθὸ ψηλά κι' ἀλύγιστο,
Πρὸς τὰστρα ἀναστύλων το κεφάλι,
Κρατώντας,—θεϊκή εὐλογία τῶν κόπων
Μου,—
Δεμάτι χροιά στάχνα στην ἀγκάλη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Πονεμένο το κορμί μου,—ἀπ' τὸν κάματο
Αντισμένα τα γόνατά μου,—ή ὄψι
Φορημένη ἀπ' τὰ λιοπύρια κι' ἀνεμόδαρη—
Τὰ χέρια μου τὸ δρεπάνι έχει κορη.

Μ' ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ὀρθὸ ψηλά κι' ἀλύγιστο,
Πρὸς τὰστρα ἀναστύλων το κεφάλι,
Κρατώντας,—θεϊκή εὐλογία τῶν κόπων
Μου,—
Δεμάτι χροιά στάχνα στην ἀγκάλη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

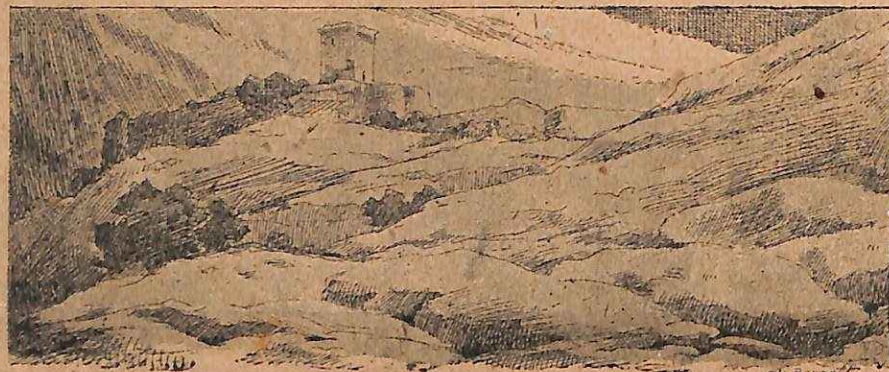
[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Όταν ο στρατηγός μετέτρεψε αυτά όλα στους άνεσιούς του, ο Δόναλντ έφώναξε:

—Χαίρω πολύ που ο Παύλος γνωρίζει τον Βλάσκο. Τώρα που θά είνε με τον Πιέρρο Λεμπόν, δεν θά ξεχνά πως πρέπει να φυλάγεται από εκείνον τον πανούργο και θά φυλάγεται. Έτσι θά κάνει και τον Πιέρρο Λεμπόν να προσέχη, γιατί τάχει πάρη λιγάκι άψήφιστα ο λυκοκυνηγός μας!...

—Άλήθεια, άποκρίθηκε ο στρατηγός. Ο Παύλος θάχη δάσκαλο κι' ο Λεμπόν θάχη φύλακα. Έλπίζω να βγούν κερδισμένοι κι' οι δύο. Έν τώ μεταξύ έγω έσυμφώνησα με τον Πιέρρο. Άναλαμβάνει την άνατροφή του Παύλου και

Τα έρείπια παρουσίαζαν μια πένθιμη όψη... (Σελ. 64, στ. γ')

τά δίδακτρα θά του τά πληρώσω έγώ. Απόψε κιόλα θά λθω να τον πάρη.

Η ακόλουθος ήμέρες έπέρασαν ήσυχα. Η χιονοθύελλες έμπόδιζαν της έκδρομής κι' οι άδελφοί Γκρέυ έπωφελήθηκαν από τον αναγκαστικό αυτόν περιορισμό, για να συνάψουν γνωριμιές με τους κατοίκους του χωριού. Μέσα στους απλοϊκούς και τίμιους εκείνους βουνήσιους (*), τα παιδιά άισθάνοντο μεγάλη ασφάλεια κι' ευχαρίστησι. Σε λίγες ήμέρες έγειναν πασίγνωστα κι' αγαπηθήκαν απ' όλους. Για τέτοια κατάκτησι, δεν έχρειάζετο άλλο παρά ναρίνουν έλεύθερη τη φυσική τους κι' ευγένεια. Τίποτε άπλούστερο κι' εύκολώτερο, πραγματικώς, για τα καλά εκείνα Έγγλεζόπουλα παρά να βοηθήσουν έναν κουτό ξυλοκόπο να κουβαλήση ένα φόρτωμα βαρύ ή να μαζέψουν τα λάχανα που σκορπίσθηκαν από το καλάθι μιας πτωχής γριάς.

Ο ταχυδρόμος που τους πήγαινε καθημέρα τα γράμματά τους, τα περιοδικά τους, της κάρτες τους, —κι' έλάβαιναν ένα πλήθος απ' όλο τον κόσμο, όπου εί-

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 58.

χαν φίλους και συγγενείς, — έφρευε πάντα ένθουσιασμένος από το ένδοχοχείο, γιατί οι άδελφοί Γκρέυ έρρόνιζαν να του γαμίζουν καπνό την άδεια του ταμπανιέρα. Κι' όλα τα μικρά παιδιά του χωριού ήξεραν ότι εις άντάλλαγμα του δειλού τους χαιρετισμού, θά λάβαιναν από τα Έγγλεζόπουλα τότε καμμία λιγουδιά και τότε καμμία δεκαρίτσα για ναγοράσουν. Οι άδελφοί Γκρέυ δεν είχαν καμμία προσποίηση, καμμία έπισθοβουλία, κι' ή άρέλειά τους, ή άπλότης τους, που δεν έφθανε ποτέ ως την προστυχία, ήταν από τα κυριότερα γνωρίσματα του χαρακτήρα τους.

Υστερ' από μια έβδομάδα, ο καιρός εξάνοιξε. Με την όδηγία του Λεμπόν και του Παύλου, ο Δόναλντ κι' ο Δάγκλας άρχισαν πάλι της μακρινές τους έκδρομές. Συχνά τους συντόρευε κι' ο

παιδιά, σηκώνων ευγενικά το μάλλινο κασκέτο του. Θά γυρίζετε, βέβαια, από τον «στοιχειωμένο πύργο»...

—Τον στοιχειωμένο πύργο; Έκαμε ο Δόναλντ' δεν ξέραμε ότι υπάρχει τέτοιο πράγμα εδώ κοντά!

—Μάλιστα, υπέλαβε ο χωρικός κι' αν θέλετε να τον ιδήτε, άνεβήτε ως εκεί-πάνω. Ο πύργος θά φανή αντί-κρύ σας.

Τα παιδιά σκαρφάλωσαν στο λόφο κι' απ' εκεί, στην κορυφή ενός άλλου λόφου γειτονικού, είδαν τα χαλάσματα ενός πύργου, μισοχωμένα σε μια συστάδα δένδρων, που τα κλαδιά τους ήταν τώρα γυμνόφυλλα. Ο Δόναλντ κι' ο Δάγκλας άισθάνθηκαν την έπιθυμία να ιδούν τα έρείπια εκείνα από πιο κοντά. Κι' έρθασαν εκεί σε λίγα λεπτά.

Κάτω από τον χειμωνιάτικο ουδανό, τριτοεινό, συννεριασμένο άκόμα, τα έρείπια, σκεπασμένα εδώ κι' εκεί από άλύωτα χιόνια, παρουσίαζαν μια πένθιμη όψη. Αν και δεν άπειχαν ούτε χιλιόμετρο από τον μεγάλο δρόμο κι' ακόμη λιγώτερο από ένα χωριουδάκι, κανένα μονοπάτι δεν άνέβαινε ως εκεί. Τίποτε δεν έφαινετο να συνδέη τον πύργο εκείνο με τον κόσμο των ζωντανών. Άγριο-χορτα, άγκάθια θεριεμένα, ρύτρωναν παντού και μισοσκέπαζαν της πέτρες που ήταν πεσμένες από τα χαλάσματα του τοίχου. Ο άνεμος έσφύριζε μελαγχολικά και στο φύσημά του στριφογύριζαν ή πλεξούδες των κισσών, που έδγαιναν, θεριεμένοι κι' αυτοί, από κάθε σχισμάδα.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

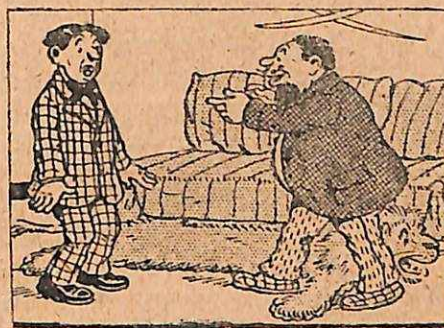
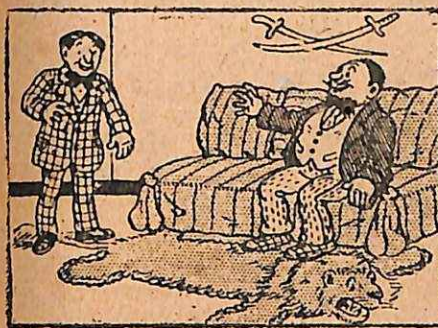
(Συνέχεια, ίδε σελ. 56.)

Πήρα πάλι τον άνήρορα, μπήκα στο σύνορο του χωριού μου. Η ποταμιά όλη ξεχιονισμένη κι' άνηρορούσα σαν το ζαρκάδι. Εκεί στο Παληοχώρι κάθησα να ξεκουραστώ. Πήρα δρόμο πάλι, μα όλο και με έρεψε να κοινοστεκόμω και να γυρεύω κάθε τόσο κανένα στρογγολίθι ανάμεσα στο δρόμο μου να ξανασάνω καθιστός λιγάκι. Από λίγο-λίγο άρχισα να πιστεύω πως δε μ' άκουγαν πια τα πόδια μου.

Δεν ήθελα και πολύ ως το χωριό, μια ώρα δρόμο άκόμα, ο ήλιος ζύγωνε να βασιλέψη, το κρύο δυνάμωνε και το χιόνι χόντραινε τον άνήρορο. Ηρθε ή ώρα που δεν να προχωρήσω ούτε δέκα βήματα χωρίς να σταθώ κάπου, όσο που μου το φανέρωσαν πια τα πόδια μου πως είχαν κηρύξη γενική άπεργία.

Το κατάλαβα πια πως ήταν άδύνατο να πηγαίνω πεζός στο χωριό. Τα στα-

ΠΩΣ ΕΠΙΑΣΘΗΚΕ ΕΝΑΣ ΚΑΥΧΗΣΙΑΡΗΣ

Ο πλούσιος κ. Ταρταρινίδης έχει το έαυτόμα να καυχείται πολύ για διαφόρους παλληκαρισμούς. Μια μέρα, που τον πεσκέφθη στο μέγαρό του ο φίλος του κ. Άγαθόπουλος, τον βρήκε να κάθεται σε ένα μεγαλοπρεπή καναπέ και να πατά τα πόδια του σε ένα θαυμάσιο τομάρι λεονταριού.

—Τι ώραία! έφώναξε με θαυμασμό. Πόσο την αγοράσατε, κύριε Ταρταρινίδη;

—Την άγόρασα; τί λέτε! άποκρίθηκε ο καυχήςιαρης. Είπε από το ίδιο το λεοντάρι, που το έσκότωσα μόνος μου, τότε που περιηγούμην στην Αφρική!

ούγια, ή καλύτες μου και τα πόδια είχαν γίνη ένα σώμα από τον πάγο. Ήρθε ο χειμώνας, ούτε άκούγουνταν πουνά να φωνάξω. Σπίρτα δεν είχα άπάνω μου ν' άνάψω κανέναν κέδρο να ζεσταθώ, δεν καπνίζα τότε για να παίρνω μαζί μου αυτά τα χρειαζόμενα. Άπορούσα μέσα μου και τσάνκιζα το μυαλό μου να κατάλαβω από πια άσρομή να κοπών έτσι τα πόδια μου. Δεν έννοιθα κανέναν πόνο άπάνω μου, ήμουν γερός στο πέρνει, τί διάβολο έπαθα ν' άπομείνω στο δρόμο;

Δεν άργησα όμως να βρω την αίτία. Οι τέσσερες μήνες που έμεινα στα Γιάννινα, αυτοί μου νερούλιασαν έτσι τα πόδια μου. Έπαθα σαν το πούλι που μουδιάζουν ή σπερσυχές του κλεισμένο στο κλουβί του. Από Σπαρτιάτης είχα καταντήσει ένας Άδδρηίτης. Το μύλυμα μ' είχε αρπάξει από τα πόδια μου πρώτα.

Έκείνο που ήθελα να διώξω από το νού μου, την άπελπισία, άρχισε και με κυριεύει. Μπορούσα ποτέ να ξεμερώσω ζωντανός από μια νύχτα χειμωνιάτικη, ξεπαγιασμένος όπως ήμουν, μέσα στα χιόνια και μ' εκείνη την ξεροπαγιά; Και νιδερένιος να ήμουν, δε θά γλύτωνα.

Και σά να προχωρούσε το μόλυσμα, άδδρηίτισμού από τα χαμηλά στα ψηλότερα, όλες οι ιδέες μου απ' όσα άκουσα και διάβασα στο Σχολείο και στο σπίτι μου, έχαναν για μια στιγμή την ύπόληψή τους. Άνεδοκατέβαιναν στο μυαλό μου σαν τα φασόλια που χοχλάζουν στη φωτιά. Άφ' ου κι' ή πιο όρθότερη συμ-

—Άλήθεια; σκοτώσατε σεις λεοντάρι, κύριε Ταρταρινίδη;

—Όχι, παίζουμε! Και τί λεοντάρι, φίλε μου! Το τομάρι του μόνο να ιδής, με το κεφάλι, και να τοσιμάξης!

Και για να δείξη στον φίλο του πόσο φοβερό ήταν το θηρίο που έσκότωσε, ο κ. Ταρταρινίδης σήκωσε το τομάρι του λεονταριού και το έστησε όρθιο. Άλλ' αντί να τρομάξη, ο κ. Άγαθόπουλος έβαλε τα γέλια.

—Το σκοτώσατε λοιπόν εσείς με τα χέρια σας; ρώτησε τον καυχήςιαρη.

—Μάλιστα! με την καρμπίνα μου... Γιατί;

βούλη του πατέρα μου, να μην καπνίζω, μου έδειξε καταφάνερα και την άναποδή της όψι. Αν καπνίζα κρυφά του, θά κρατούσα πάντα σπέρτα ν' άνάσω το τσιγάρο μου κι' έτσι θά στριφογύριζα όλη τη νύχτα σε σουβλάκι δίπλα στ' άναμμένα κέδρα να πυρώνομαι.

Είχα χάτη ο δύστυχος τα πασχάλια μου, που λέν.

Έρταγε ο καίμενος ο πατέρας μου που δεν πέταξα στο χάνι μια πεντάρα ν' αγοράσω ένα κουτάκι σπέρτα, για κάθε ένδεχόμενο;

Ηρθε και που συλλογίστηκα, πως αν είχα την καλή τύχη να ποχένω, όλακαιρος όμως. Άδδρηίτης, θά ήμουν και φοβιτσάρης και δε θ' άποφάσιζα ποτέ να κινήσω έτσι από τα Γιάννινα. Αυτό το έπεσφράγιζε κι' ένα γνωμικό απ' τη Λατινική Χρηστομάθεια που μεταφράζεται:—Η μάνα του δειλού δεν συνειθίζει να κλαίη.—Όταν μάζε το ξηγούσε αυτό ο Άλφιστος, θυμήθηκα πως μου είπε γελώντας:—Μά ούτε θά χαρή ποτέ αυτή ή μάνα από το γαγάκι της.

Τι κατάλαβες, έλεγα μέσα μου, αφού θά κλάψη ή μάνα μου;

Τώρα έρταγε ο Άλφιστος, έπρεπε να με κάνη κι' έμένα φοβιτσάρη. Τότε ήταν που είχα άλλαλογισθή στα σωστά, όπως έλεγε ο Νηπιώτης, κι' όχι στα καίκι του όταν του έξηγούσα την ποσίδα! Η άλήθεια ήταν που με πονούσε απ' όλα πλιότερο το κλάψιμο της μάνας μου.

Σαν τη θυμήθηκα, θάλασαν τα μάτια μου, ραγίστηκε ή καρδιά μου, σαν να

—Άμ' αυτό τί είνε;

Κ' έδειξε την ετικέτα του γούναρη, κολλημένη ακόμη στο τομάρι εκείνο, που ο πλούσιος κ. Ταρταρινίδης τό είχε αγοράση άπλούστατα από ένα κατάστημα του Παρισιού!

Τάχασε ο κακομοιρός και, στην ταραχή του, δεν βρήκε να πη ούτε μια δικαιολογία, ούτε ένα ψέμμα, —παραδείγματος χάρι, ότι το τομάρι του λεονταριού που είχε σκοτώση στην Αφρική, τό είχε στείλη κατόπι να τό επεξεργασθούν στο Παρίσι... Έτσι πιάνονται καμμία φορά οι καυχήςιαρες.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

την έδλεπα πως θά 'κοβε τα συγκαλά της απ' το σκούζιμο για τον χαμό μου. Όχι, δεν ήθελα να κλάψη για μένα. Έπρεπε να σωθώ.

Έφερνα γύρα τον νού μου κάτι να βρω, κάτι να σοφιστώ. Έδλεπα τα πουλιά που τρύπωναν να κοιμηθούν στα χιονισμένα βάτα και φθονούσα την τύχη τους. Άντίκρου μου, κατάρραχα, κύτταξα τα δυο άνταμαμένα πουρνάρια που τάβλεπα μικρός, πολύ μικρός, απ' το παράθυρο του σπιτιού μου και τα φανταζόμουν τότε πως ήταν μια μεγάλη αρκούδα με τα πόδια της και το κεφάλι της χαμηλά, όπως την είχα ιδή ζωγραφισμένη σε κάποιο βιβλίο. Άχ! να μπορούσες, αρκούδα μου, σκέστηκα, να μνησής στον πατέρα του την κατάσταση του γιου του!

Δεν είχα καιρό να χάσω. Άποφάσισα πρώτα να φωνάξω μ' όλα τα δυνατά μου μη μ' άκούση ή όδραγάτης ή ό πιστικός ή κανένας κυνηγός ή διαβάτης κι' αν δε μ' άκουε κανένας, τότε να σωθώ όπως-όπως σε καμμία καλύδα εκεί γύρω στ' άμπέλια, κι' αν εύρισκα μέσα κι' άμπελοφύλλα, θά τρύπωνα κι' έγω σαν τα πουλιά μέσα στα φύλλα να ζεσταθώ.

Έβαλα τις φωνές! Πότε Κώστα, πότε Γιώργη φώναξα, πότε Γιάννη. Έλα-συγγιαστήκα. Έδωκε ο Θεός κι' άκούω μια φωνή απ' το σύρραχο. Είχα σωθώ.

—Ε. Ε. Ε. Ε. Τι είνε, ώρέ, τί θέλεις;

(Έπεται το τέλος)

172ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΔΕΥΚΩΝ ΔΕΞΕΩΝ

Προκηρύσσεται νέος Διαγωνισμός Δευκων Δεξεων, προς μεγάλην βεβαίως χαράν συνδρομητών και άγοραστών, οι οποίοι τον θεωρούν ως έν' από τους ήραιοτέρους.—Ίδου περί τίνος πρόκειται :

Εάν προσέξετε κατά την ανάγνωσιν του σημερινού μας φυλλαδίου, θα ιδήτε ότι εδώ κι' εκεί, εις διάφορα μέρη του κειμένου.—εις τα μυθιστορήματα, εις την 'Επιστολήν του κ. Φαίδωνος, εις το έξοχον διήγημα του κ. 'Αδάμ, και σχεδόν εις κάθε κομμάτι,—υπάρχουν κενά διαστήματα, όχι από λάθος, άλλ' άρριμένα έπίτηδες. Κάθε κενόν διάστημα έπρεπε να έχη μίαν λέξιν, ή όποια λείπει. Αυτά δέ άκριβώς αί λέξεις που λείπουν, είνε αί λευκά λέξεις, και ή εύρεσίς των αποτελεί το άντικείμενον του Διαγωνισμού.

Πώς θα τας εύρετε όμοι ;

Η έννοια της φράσεως, το ύψος έν γένει του συγγραφέως, το μέγεθος του κενού διαστήματος, το όποιον δείχνει περίπου πόσα στοιχεία είχαν ή άφαιρέθεισα λέξεις, και τέλος ή δοκιμασθείσα εις τόσους έως τώρα διαγωνισμούς εύφύια και μαντική δύναμις σας, ύπερρκούν, διά να φθάσετε εις το ευχάριστον αποτέλεσμα.

Από το σημερινόν φυλλάδιον λείπουν έν όλω δώδεκα λέξεις. Οι διαγωνιζόμενοι πρέπει να τας εύρουν και να μού τας στείλουν γραμμένες εις φύλλον κοινού χάρτου, εις το όποιον να μή ύπάρχη τίποτε άλλο, πλην της απαντήσεως, διατυπωμένης ως εξής :

1. Εις την σελίδα δεύρα, στήλην δεύρα ('Η Μυστηριώδης Νήσος') λείπει ή λέξις (π. χ.) καμία.

2. Εις την σελίδα δεύρα, στήλην δεύρα ('Αθηναϊκή 'Επιστολή') λείπει ή λέξις άσπρη. Και ούτω καθέτης.

Εννοείται, ότι έκαστος θα σημειώση όσας λέξεις εύρη. Δεν είνε δηλαδή ανάγκη να είπω κανείς και τας δώδεκα, διά να στείλη την λύσιν.

Θά βραβευθί με Πρώτον Βραβείον όποιος μαντεύσθ ήρδώς τας περισσότερας από τας δώδεκα λευκάς λέξεις αυτού του φυλλαδίου. Εάν τόν ίδιον άνωτερον άριθμόν τύχη να έχουν πολλοί, τότε το βραβείον θα άπονεμηθί διά κλήρου εις ένα, του όποιον θα δημοσιευθί και ή είκων. Θά δοθούν έπίσης Δεύτερον και Τρίτον Βραβείον εις τους άμέσως μετά τόν πρώτον έχοντας τας περισσότερας άκριβείς λέξεις. Είνε δε τὰ βραβεία τ' άπονεμόμενα εις τους Μεγάλους Διαγωνισμούς, ήτοι : βιβλία εκ των εκδοθέντων υπό της Διαπλάσεως, άξίως τριών, δύο και μίης δραχμής, κατ' έκλογήν των βραβευομένων (Ιδε 'Οδηγού Κεφ. 5.)

Δικαίωμα συμμετοχής δωρεάν έχουν όλοι οι έχοντες και ψευδώνυμον έγκειρόμενον διά το 1918, επί πληρωμή δέ λατών 20 οι άνευ ψευδωνύμου συνδρομηταί και ταξίφια των, και επί πληρωμή λατών 30 εις γραμματόσημον οι κατά φύλλον άγορασταί. Αί λύσεις είνε δεκταί μέχρι της 15 Μαρτίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ιδε 'Οδηγού, Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον

Έστάνη υπό του Φαίητικού Μπάτη

NI	NI
ΧΛ ΚΗ I ΦΟ ΡΑ	
ΝΟΣ Α ΚΛΕΙ Η ΡΟΣ	
ΗΛ ΟΣ ΣΤΙ ΟΥ ΔΕ	
MI	ON

Να συναρμολογηθούν αί συλλαβαί αύται, ώστε ναποτελεσθούν τὰ όνόματα πέντε Βυζαντινών Αυτοκρατόρων.

β.) Διά τούς Γαλλομαθεύς

Έστάνη υπό του Διαβόλου Ευδάτου

Devinette

Q** - m* - n*mm* - m* - r*mp*

Νάγαγνωσθί και να λυθί.

Δήλωσις : Αί λύσεις—δωροδότη ζήτημάτων αυτού φυλλαδίου, συνοδεύονται άπαραίτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματισμού.

Λύσεις του του φύλλον

α.) Τρισέγγυη, Χάρις, Άγροή, Χανουμίκι.—β.) Γάτα (ερωΓΑ ΤΑ...)—γ.) Tel qui rit Vendredi. Dimanche pleurera.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εις την παράκλησιν της 'Διαπλάσεως', την δημοσιευθείσαν εις το 46ον φύλλον (σελ. 370) έπευσεσαν νάναποκοιθισον και οι έπόμενοι :

262. 'Ανθος της 'Ανατολής, Ζάκυνθοι > 5.—
263. 'Αγγελική Ζήγας, 'Αγρίνιον > 2.—
264. 'Ασπασία Ν. Σελίμ, 'Αγρίνιον > 2.—
265. Φίλοσ Α. Ζωϊσκόπουλος, Πάτραι > 2.—
266. 'Αννα Γ Βαλασάκη, Σπάρτη > 1.—
267. 'Ιω. 'Ιω. 'Ανδρουλάκης, Χανιά > 2.—
268. Αλέξη Αζίφ, 'Αθήναι > 5.—
269. Μικρός Σουλιάτης, Πάτραι > 5.—
270. Γ. Κ. Τζεβελέκη, Πάτραι > 2.—
271. Μ.χ. Α. Γράβλη, 'Αθήναι > 2.—
272. 'Αν. Α. Τζιφής, 'Αθήναι > 1.—
273. Γεώργ. Ι. Κυλάκης, 'Αγρίνιον > 5.—
274. Μαρίκα Β. Γεωργιάδου, Χαλκίς > 2.—
275. Κυματοβόλος Ποσειδών, Ίωννινα > 3.—
276. Βασιλική Παπαϊωάννου Γροσ-
υπα, 'Ελευσού > 2.—
277. 'Ανατίλλουσα Σελήνη (έδός.) 'Αθήναι > 1.—
278. 'Ιδεώδης 'Ελλάς (Ε δός.) 'Αθήναι > 5.—
279. Δημ. Ι. Καζιμπάκας, 'Αθήναι > 1,50
280. Βασιλική Ι. Γιαννιούλη, 'Αθήναι > 1.—
281. Κ. Βαλυσζόγλου, Θεσ/νίκη > 2.—
282. Κ. Καλλιανιώτης (β' δός.) Βέροια > 1.—
283. Αλέκων 'Ασπρη, 'Αγρίνιον > 5.—
284. Μεταχολία, Γέρα (Μετλήνη) > 3.—
285. 'Ανώνυμος, 'Αρκαδία > 1.—
286. 'Οσκάρ Α. Μπάουμαν, 'Αθήναι > 1.—
287. Κ. Α. Κατσάμης, 'Αθήναι > 1.—
288. Πανελλήνιον Μεγαλειών, Σπάρτη > 2.—
289. Δάφνη, Ναύπλιον > 2.—
290. 'Αθ. 'Αγ. Σακελλαριδάς, Τρίπολις > 1,50

Πρός όλους τους άνωτέρω έμφράζω τας θερμότητας μου ευχαριστίας. Είνε άξιοι και γενικής έγκριμούνης, διότι συνετάσθη εις την διατήρησιν ενός περιοδικού τόσον χρηστικού εις την ελληνικήν νεότητα, όπομίνως ενός δημοτικού έργου, ως παρά πάντων χαρακτηρίζεται ή 'Διαπλάσις'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Η Μαμά :—Καθήμε Τόκη, δέν σκεκίς και σν κανένα αίνιγμα να τσ σπής στη Διάπλασι :

'Ο Τάκης :—Και μήπως έχασε κανένα, για να τσ βοθί ;
'Εστάνη από το Τραγουδι της Λευτεριάς :

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ'

'Αθήναι, 55 δδός 'Εβρουαίου
την 16ην 'Ιανουαρίου 1918

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ εις τόν σημερινόν Διαγωνισμόν Δευκων Δεξεων. Αυτήν την φοράν, διά μή άποφασίξ ή κλήρος, έπροσπάητα να κάμω δυσκολότερον και έσθυσα και μερικά έξες, που δέν θα τας μαντεύσουν εύκολα όλοι.

Πολύ ώραφα ή έπιστολή του Κύνκου. Ερος, Πανήγης, Λέων της Χαιρωνέας, 'Ατήν άρχην όμειλει διά μακρών περί 'Ιερουσαλήμ, έκφράζων, όλην την συμπάθειαν του προς τήν πόλιν, 'Απόγονος του 21, Βασιλείου Χάλης, 'Αδίκως επί τόσους αιώνας καταδικασόμενον 'Ανατολίαν, Τσελλοσασακιάς, 'Ελευθεροπάσχοντα' λαόν των 'Εσραίων. Καί κατά έρχόμενος εις άλλο θέμα, μού γράφει : 'Κι σιεύς θεωμάσια, άγαπήτη Διάπλασις, να δημσιεύς τεμάχια εκ της Νεοελληνικής Πεζογραφίας, την όποιαν, ως και την Νεοελληνικήν Παιδείαν, κρίνωσιν όλοις περίττον να μάς διδάσκω εις τὰ σχολεία. 'Αλλά τσ είπαμε και άλλος σν είσαι διαλεκτής'.

Και ή 'Ελλάς των 'Ονείρων άπευθύνει πρτόν κ. Φαίδωνα μίαν ώραιότερην κ' ένθουσιώδη έπιστολήν διά τσ ζήτημα της 'Ιερουσαλήμ. 'Ατά την μάχη.—'Αδίκολος έρθητής.—'Ο Κώμοσ.—'Ο Χρόνος.—'Ο Παπς.—'Η Δικαιοσύνη, ό πεθαμένος, ό ζωντανός.—'Η Δικαιοσύνη.—'Η μικρός στρατιώτης.—'Αλκόν.—'Τσ μέλλον μου.—'Τσ όνειρο τσ έντεντεμένου.—'Παιδική λύπη.—'Παιδικά άναμνήσεις.—'Στόν πολεμιστή.—'Από τσ Φαίδρα.—'Ανέκδοτον του 'Οδωσ.—'Χειμώνας.—'Χιόνι.—'Στ 1917.—'Χαρταίρι.—'Αφήγησις γραμίνης της Μάνης πρτσ βροχής.—'Στους σκοτεινούς τς Μ. 'Α.—'Η έσπρη τόν ουρανόν.—'Παιδικά όνειρα και διάφορα διά τούς 'Εβδου. Διαγωνισμούς.

Τσ Παπάκι δέν έννοεί να τσ ευχαριστήσιν αν και όλοένα ξεσπάθωνει. Είνε, λέγει, καθήκον κάθε συνδρομητού να μή βοηθή, είτε με χρηματικήν εισφοράν, είτε με ξεσπάθωμα, είτε με τὰ δύο, διά να είμπερώσιν νάναποκοιθισόν τὰ μεγάλα έξοδα και να μην άναγκασθί να διακόψω την έκδοσιν.

Τέτοια ώραφα κι' ένθαρρυντικά λόγια μού έγραψαν πληθος αυτών την έβδομάδα. Δυστυχώς, όμως δέν μού επιτρέπει να τὰ παραθέσω. 'Αλλά και τὰ θέλετε τὰ λόγια, όταν βλέπετε τὰ έργα ; Καί έργα είνε ό Κατάλογος των Εισφορών διά την 'Επάρκειαν που δημοσιεύω τακτικά εις κάθε φύλλον. Κ' έχω την έπίδρα, την βεβαιότητα μάλιστα, ότι ό Κατάλογος αυτός, δέν θα τελειώσιν, πριν τελειώσιν τσλάχιστον και... (δενά χρόνια). Χαριτωμένα και με στιχογραφική ύμολία ρηλεντή.—'Ο Φαγιάς.—'Νοστιμώτατο, 'Αλλήθεια, Φτωχό Χαιμονήλκι.—'Τσ δέν μού έγραψες τόσον καιρό, γιατί τσ ταχυδρομείοις σου δέν είς γραμματόσημα !—ό κ. Βαλυσζόγλου τσ χαριστοφύλακίον του 'Ανανία άνοιχτό, ένθ' εκείνος τσ είχε κλεισμένο έρμητικό, τσ κάμε όμοις για να σς τρομάξ. Γ' έβρι άλλον 'άρτον' παρά της 'Εκκλησίας.

Να πής με την πρώτη ματιά : 'Οχι, πάνε άπαντήσεις μας ! 'Οπωσδήποτε, τέτοιες με κρές άσυμφωνίες μεταξύ κειμένου και ζωγραφιάς επιτρέπονται, όπως βλέπετε συχνά εις τὰ εικονογραφημένα χαριστοφύλακιά. Γιατί κι' έγω ζωγράφος έχω τσ δικαίωμα να φαντασθί και τι και να συμπληρώσιν τόν συγγραφέα. Καί σεις πάλι μπορείτε να φαντασθήτε, ότι τσ χαρταφύλακίον του 'Ανανία άνοιξε μιά στιγμής κίμος, ή (ΑΤ). Φρουρός της Πατρίδος ή, ότι πρόσθεσε να τσ ξανακλείσθ, χωρίς να πάρμινε νερό.

Κόρη της Ρούμελις, δέν δημοσιεύω έπίδρα, ή (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή (ΒΑ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

Παιρονόπουλο, ή. Ριγολέττος ή. (ΔΜ). 'Αν-ταλόν, ή. (ΚΜ). Μικρά Βολινοπούλα, ή. (ΕΣ). 'Αρμα της 'Ελευθερίας, ή. (ΓΕ). 'Ευφροσύνη Βλάκας, ή. (ΒΔ). Τσελλή Νεό-ξανέφερε ένα ζήτημα, που πολλάκις άνεκνήθη, ή (ΖΠ). 'Αντί Νεότης. ή (ΜΚ). Πιε-χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ναί, εις τόν Διαγωνισμό, ή (ΥΥ). Μαγευτικόν 'Ονειρον, ή (ΑΔ). Κέρβερος, ή (Τς ; ;)

λάσαμε. 'Αμα είδαμε πώς έχει τσση ανάγκη, έπρεπε την τροπή πίσω μας. Γνωστούς και άγνωστούς, όλους τούς πιάσαμε !... Μά έτσι κινούν, ή αυτήν την περίστασι, τὰ παιδιά που μάγαπουν.

Και ή Χουσή 'Ακτίς : 'Αδεν φαντάζεσαι τή χαρά μου, άγαπήτη μου, ναθε φορά που σου έγράφω και νέο συνδρομητή. Μού φαίνεται ότι όχι μόνο βοηθώ έμένα στάς δυσκόλους αυτές περιστάσεις, αλλά και ότι κάμνω και μίαν έμεργασία προς εκείνον που έγγράφη.—ευεργεσία, την όποιαν θα γνωρίσθ κι' ό ίδιος ύστερ' από λίγον καιρό και θα μ' εύγωνμνή. 'Ετσι τώρα εύγωνμνών κ' έχω την καλήν μου δασκάλα που μ' ένέγραφε συνδρομητήρια. Πολύ σωστά ! Το Ξεσπάθωμα είνε διπλή ευεργεσία.

'Οραίος έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι εξής : Μικρός Σουλιάτης, Πειραιά, 'Ανατολία, 'Ασπρη, 'Επτάλο-φρος, Πανήγης, Λέων της Χαιρωνέας, 'Ατήν άρχην όμειλει διά μακρών περί 'Ιερουσαλήμ, έκφράζων, όλην την συμπάθειαν του προς τήν πόλιν, 'Απόγονος του 21, Βασιλείου Χάλης, 'Αδίκως επί τόσους αιώνας καταδικασόμενον 'Ανατολίαν, Τσελλοσασακιάς, 'Ελευθεροπάσχοντα' λαόν των 'Εσραίων. Καί κατά έρχόμενος εις άλλο θέμα, μού γράφει : 'Κι σιεύς θεωμάσια, άγαπήτη Διάπλασις, να δημσιεύς τεμάχια εκ της Νεοελληνικής Πεζογραφίας, την όποιαν, ως και την Νεοελληνικήν Παιδείαν, κρίνωσιν όλοις περίττον να μάς διδάσκω εις τὰ σχολεία. 'Αλλά τσ είπαμε και άλλος σν είσαι διαλεκτής'.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τὰ εξής : 'Η Γαρίτσα.—'Την Γλώσσα' κλ.—'Με-τά την μάχη.—'Αδίκολος έρθητής.—'Ο Κώμοσ.—'Ο Χρόνος.—'Ο Παπς.—'Η Δικαιοσύνη, ό πεθαμένος, ό ζωντανός.—'Η Δικαιοσύνη.—'Η μικρός στρατιώτης.—'Αλκόν.—'Τσ μέλλον μου.—'Τσ όνειρο τσ έντεντεμένου.—'Παιδική λύπη.—'Παιδικά άναμνήσεις.—'Στόν πολεμιστή.—'Από τσ Φαίδρα.—'Ανέκδοτον του 'Οδωσ.—'Χειμώνας.—'Χιόνι.—'Στ 1917.—'Χαρταίρι.—'Αφήγησις γραμίνης της Μάνης πρτσ βροχής.—'Στους σκοτεινούς τς Μ. 'Α.—'Η έσπρη τόν ουρανόν.—'Παιδικά όνειρα και διάφορα διά τούς 'Εβδου. Διαγωνισμούς.

Κοιτική της προηγουμένης Σελίδος : 'Στ 1918'. 'Απλό, χωρίς αξιώσεις, ευγε-νός.—'Ο

